

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 663/2025
26.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Иване Рађеновић, председника већа, Владиславе Милићевић, Весне Мاستиловић, Марине Милановић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиле АА, из ..., чији су пуномоћници Марко Радојковић и Андријана Ђинђић, адвокати из ..., против тужене Опште Болнице Крушевац, са седиштем у Крушевцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2005/24 од 14.11.2024. године, у седници већа одржаној 26.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2005/24 од 14.11.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2005/24 од 14.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П1 678/21 од 23.05.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се тужена обавезе да тужилци за период од маја 2018. године до септембра 2018. године исплати на име накнаде штете услед умањења зараде испод минималне зараде укупан износ од 25.382,10 динара, у појединачним месечним износима са каматом по месечном доспећу до исплате. Ставом другим изреке, одлучено је свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2005/24 од 14.11.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужила и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужили за период од маја 2018. године закључно са септембром 2018. године, исплати разлику између исплаћене и минималне зараде. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да су нижестепене пресуде донете у складу са правним схватањем Врховног суда израженим у одлукама по истом чињеничном и правном основу да се запосленима у установама чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе плата, накнаде и друга примања уређују у складу са одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник Републике Србије“ број 34/11 ... 21/16 и др). Одлуке су у складу са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда 05.07.2022. године, а код утврђења да је тужени тужили у утуженом периоду обрачунао и исплатио плату применом важеће основице за обрачун плате и коефицијента за обрачун плате у којем је садржан додатак на име накнада за исхрану у току рада или регрес за коришћење годишњег одмора као саставни део коефицијента за сваког запосленог на основу одредбе члана 4. став 2. наведеног Закона, при чему је вршена и допуна до висине минималне зараде, тако да су исплаћени износи били једнаки или виши од износа минималне зараде. Због тога у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потребе за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права.

Сходно изнетом, применом члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и нашао да ревизија тужила није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Тужба ради исплате поднета је 09.06.2021. године. Вредност предмета спора је 25.382,10 динара.

У овом спору из радног односа који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа из члана 441. ЗПП, већ на потраживање у новцу, вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па из наведеног разлога ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Ивана Рађеновић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**